

да се отказувагь отъ мене, и да мислѣтъ, че е едно достоинство да повтарягь хулитѣ, които ми отдавахъ. Нѣ тия послѣднитѣ бѣхъ сѣкоги малко, и, слава Богу, първитѣ не бѣхъ рѣдки за мене.

Щѣхъ да се излѣжѣхъ, ако мисляхъ, че жялостта, която имахъ за насъ у Италия, ще прѣстане щомъ стѣпимъ върху чужда земя. Охъ! честниятъ човѣкъ е сѣкоги съотечественникътъ на злочестиятъ! когато прѣминувахми прѣзъ Илирия и Германия, сѣ като у Италия бѣше. Сѣ се човаше жялостниятъ виеъ: «Горкитѣ хора!»

По нѣкоги на влизанъето у нѣкой градъ, бѣхъ принудени да въспрѣгъ колата ни, додѣто рѣшигъ дѣ трѣбува да слѣземъ: тогази народътъ се стичеше наоколо ни, и човахми съжялителни думи, които наистина излизахъ отъ сърдцето! Добрината на тия чужденци ме нажяляваше още по-много, отъ колкото добрината на съотечественницитѣ ми. Охъ! колко бѣхъ признателенъ къмъ сичкитѣ! колко е сладко смиляванъето, което ни засвидѣтелствуватъ нашитѣ подобни! колко е сладко да те обичя човѣкъ!

Утѣшенъето което намирахъ у тия състрадателни бѣлѣзи усадяваше разяренъето ми противъ тия, които наричахъ мои неприятели.

Казувахъ си: «Може щото, като видѣхъ отъ близо лицето имъ, и видѣгъ моето, ако да можяхъ да четъ у душята имъ, и тѣ у моята, като се принудимъ да исповѣдами взаимно, че у насъ нѣма никоя развратность, кой знай да ли не щемъ да се повлѣчемъ единъ други, за да се оплакувами, за да се обичямы!»

Твърдѣ често хората се мразѣгъ единъ други само защото не се познаватъ. Ако си кажѣгъ по-